

Bogár László: A huszonkettes csapdája

2012 március 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Joseph Heller híres regénye h?sének, Yossarian kapitánynak és társainak nincs más lehet?ségük, mint hogy megpróbálják orvosi úton leszereltetni magukat. Ezzel azonban beleesnek a huszonkettes paragrafus csapdájába.

A szabály szerint ugyanis leszerelni csak azt a katonát lehet, aki ezt az elmeállapotára hivatkozva kéri. Aki viszont ezt kéri, az nyilvánvalóan nem lehet ?rült, csupán ki akarja magát vonni a harci állományból. Vagyis nem szereltethet? le.

Most, amikor elérkeztünk az 1990-es els? többpárti választás huszonkettedik évfordulójához, vagyis a „rendszerváltás” hivatalos kezdetének jubileumához, minket is kísért a huszonkettes csapdája. Amelyik párt ugyanis nyíltan deklarálja, hogy elveti ezt a huszonkét évet, vagyis a rendszerváltás rendszerét, ezek után súlyos ellentmondásba keveredik, ha részt vesz a választásokon pártként, mert ezzel mégis elfogadottnak nyilvánítja a rendszert. Ha viszont nem venne részt a választáson, akkor nem lenne módja az általa elutasított rendszer békés, demokratikus és alkotmányos megváltoztatására.

A parlamentben ma helyet foglaló négy pártból három mindenképpen a huszonkettes csapdájában van tehát. Az MSZP kivételével ugyanis valamennyien „rendszerellenes” pártok. Az MSZP rendszervéd? szerepe viszont azért mulatságos, s?t groteszk, mert éppen ez az „utódpárt”, vagyis számára volt (kellett volna, hogy legyen) a „legidegenebb” az 1990-ben létrejöv? új rendszer. Ma mégis ez az egyetlen párt, amelyik nyíltan és határozottan védi ezt az új rendszert, vagy ahogyan nevezni szokta, a „köztársaságot”. Huszonkét év múltán lassan a magyar társadalom is kezdi érteni, hogy miért. Mivel a három másik párt, a Fidesz, az LMP és a Jobbik némileg eltér? mintázatú, de egyformán a huszonkettes csapdában verg?dik, érdemes kicsit alaposabban megvizsgálni a rajzolatukat. A két, most a parlamentbe bejutott ellenzéki párt, az LMP és a Jobbik valójában a rendszerrel való szembefordulást már a nevében is viseli.

Az utóbbi teljes neve Jobbik Magyarországért Mozgalom, és a név nyilván arra utal, hogy a mostani rendszer a „rosszabbik” Magyarország, és ezért kell jobbá, pontosabban „jobbikká” tenni. Az LMP pedig éppen azt jelzi, hogy „lehet más”, mármint a politika, de ezen keresztül az egész ország, az egész magyar társadalom.

Mindkét párt bejutott a parlamentbe, s ezzel akaratlanul is legitimálták/legitimálják az általuk elvetett rendszert. A Jobbik ugyan viszonylag nyíltan beszél arról, hogy magát a nyugatias demokráciát mint társadalomszervez?dési módot is elveti, de e deklaráción kívül értelemszer?en nem képes ennek érvényt szerezni. Az LMP esetében viszont éppen az a politikai hitvallásuk lényege, hogy a rendszer majd attól fog jobban m?ködni, ha a politika lesz más.

Ezzel mindössze két aprócska gond van. Egyrészt feltételezi, hogy amint a politikát, vagyis a társadalmi valóság politikai „tükörképét” megváltoztatjuk, akkor legott megváltozik maga a valóság is. Másrészt pedig homályban

marad a lényeg, vagyis az, hogy mik azok a legf?bb ontológiai kritériumok, amelyek alapján a politikát meg kellene változtatni úgy, hogy a kés?bbiekben az egész társadalmi létmódot átalakítsa. Mert az amúgy szép törekvés, hogy ökológiailag, szociálisan és kulturálisan harmonikusan, mértékletesen kellene élni, rendben volna, de az nem derül ki, hogy a múltban és most miért nem így éltünk/élünk.

A Jobbiknak ugyan van válasza erre, ebb?l a válaszból viszont olyan gyökeres változások képe sejlik fel, amelyek kivitelezésére szinte semmilyen támpontot nem kapunk. Mert az amúgy ugyancsak szép törekvés, hogy mivel a minket kifosztó birodalomtól való függés okozta/okozza a bajainkat, ezért ezt kell megszüntetni, feltételezhet?en helytálló; de e függés felszámolásának a Jobbik által javasolt eljárásmódjai „itt és most” nem hogy nem kivihet?k, de még csak nem is értelmezhet?k. A Jobbik láthatólag nem hisz a rejtett globális hatalmi rendszerrel való semmilyen együttm?ködésben, az LMP viszont csak ebben hisz, mármint, hogy lehet és kell is új alku, és majd így „lehet más”… mármint a politika és minden más társadalmi alrendszer.

Az igazán mély csapdában azonban a három „rendszerelutasító” párt közül a Fidesz van. Ez persze logikailag nem is lehet másként, hiszen míg a Jobbik és az LMP ellenzékben retorikailag bármilyen mutatványt végrehajthat, ezt egy kétharmados többséggel rendelkez? kormánypárt csak sokkal korlátozottabban teheti meg. A Fidesz kommunikációs értelemben letudottnak tekintette/tekinti a kérdést azzal, hogy az 1990 óta fennálló rendszer a 2010-es választás aktusával megdöntetett, és ezzel a probléma egy csapásra meg is oldódott.

Csakhogy van egy kis bökken?. Az 1990-es rendszerrel ugyanis – és erre a Jobbik egyébként helyesen mutat rá – az a legnagyobb baj, hogy a birodalmi kifosztást elviselhetetlen szintre emelte, és a választók ennek csökkentését remélték a 2010-es választásokon megfogalmazott véleményükt?l.

A kormány intézkedéseinek stratégiai iránya azt jelzi ugyan, hogy ezt a Fidesz is felismerte, de a mostani birodalmi megtorláshullám azt látszik igazolni, hogy a felismerésnek – az erre irányuló törekvései ellenére sem – nem tud érvényt szerezni. A birodalom ugyanis az elmúlt hónapok „tüzérségi el?készítése” után néhány újabb hónapon belül látványosan a tudomásunkra hozza majd, hogy a rendszer létmin?ségének meghatározása az ? kizárólagos joga. Vagyis, hogy a nyugatias demokrácia „szabadsága” azt jelenti, hogy az adott lokalitásnak „szabad” engedelmesen végrehajtania a globális birodalom döntéseit.

A huszonkettes csapdája tehát feltehet?en még igen sokáig jellemzi majd a helyzetünket.
Bogár László- magyarhirlap.hu

Ajánló